

สำนักงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล.....รชนา วงษาลาก.....รหัสบุคคล.....021375.....

เบอร์โทรภายใน.....02-839-5057.....เบอร์โทรมือถือ085-4483610..... Email Address.....marnaru99@gmail.com..

หน่วยงาน.....งานการเงินโรงพยาบาลและงบประมาณ.....โรงพยาบาลรามาธิบดีจ๊กกรีนฤบดินทร์.....

ภาควิชาฯ / ฝ่าย(ต้นสังกัด).....สถาบันการแพทยจ๊กกรีนฤบดินทร์.....

*ชื่อ-สกุล.....รชนา วงษาลาก.....รหัสบุคคล.....021375.....

(ผู้ที่รับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณากรอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ในฐานะผู้ป่วยวิกฤตฉุกเฉิน

“คิดว่าการตั้งครรภ์และคลอดลูกเป็นเรื่องง่ายไหมคะ ถ้าใช่ให้อ่านเรื่องนี้แล้วคุณจะเปลี่ยนความคิด”

ฉันก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่มีครอบครัวที่อบอุ่น และได้ทำหน้าที่ของความเป็นแม่ถึง 2 ครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งแรกที่ผ่านมา ฉันตั้งครรภ์ที่ 2 ตอนที่อายุ 40 ปี การตั้งครรภ์ครั้งนี้แตกต่างจากครั้งแรกโดยสิ้นเชิง สูติแพทย์แจ้งว่า “ท้องนี้ ไม่สามารถคลอดทางช่องคลอดแบบท้องแรกนะคะคุณแม่” เพราะอะไรนะหรือ เพราะฉันมีภาวะรกเกาะต่ำแบบปิดปากมดลูก ซึ่งส่งผลให้อาจะมีเลือดออกแบบฉุกเฉินได้ตลอดการตั้งครรภ์ อาจมีภาวะคลอดก่อนกำหนด ต้องผ่าตัดคลอดทางหน้าท้องเท่านั้น และอาจมีภาวะตกเลือดรุนแรงจนถึงขั้นเสียชีวิตได้ แค่งฟังที่คุณหมอแนะนำภาวะแทรกซ้อนที่อาจจะเกิดขึ้นฉันก็กลัวมากถึงมากที่สุดแล้วละ

ฉันตั้งครรภ์มาจนถึง อายุครรภ์ 36 สัปดาห์ แต่ตลอดการตั้งครรภ์ ก็มีเลือดออกทางช่องคลอดจริงอย่างที่สูติแพทย์ท่านนั้นเคยแนะนำไว้ และต้องนอนโรงพยาบาลเพื่อสังเกตอาการและให้ยา ถึง 3 ครั้ง ฉันเข้าออกโรงพยาบาลเป็นว่าเล่นจนพยาบาลจำฉันได้แล้วว่า “คุณรัชนามาอีกแล้ว” พลาซัยมปาก

ในทุกวันๆ ที่ฉันจะตื่นหรือจะนอน ฉันภาวนาและพูดกับลูกที่อยู่ในท้องตลอดว่า “ขอให้หนูอยู่จนถึงครบกำหนดคลอดและไม่มีเลือดออกอีกนะครับคนเก่งของแม่”

ชะตาชีวิต หลีกหนีไม่ได้ เหตุการณ์ที่ฉันกลัวมากที่สุด ก็เกิดขึ้นจริง ๆ

เช้าวันอังคาร ที่ 16 มิถุนายน วันนี้ก็เป็นวันทำงานปกติอีกวันหนึ่งของฉัน แต่เช้าวันนี้ฉันรู้สึกแปลกมาก รู้สึกใจหวิวๆ ยังไงไม่รู้บอกไม่ถูก รู้สึกกังวลอะไรสักอย่าง แต่ก็ต้องไปทำงานตามปกติ จนมาถึงเวลาช่วงเย็นของวันนั้น ในขณะที่ทุก ๆ คนก็กำลังจะเตรียมตัวเลิกงานและกลับบ้าน ฉันอยู่สักว่า มีน้ำบางอย่างไหลออกมาจากช่องคลอด ฉันไม่รู้รู้สึกปวดท้องอะไรแต่คิดว่าจะต้องไปห้องน้ำ พอฉันลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่ฉันนั่งทำงานอยู่ ก็รู้สึกว๊ว น้ำไหลออกมากขึ้นด้วยความที่ท้องเริ่มใหญ่ ฉันเดินไปห้องน้ำอย่างทุลักทุเล ฉันค่อยๆ ประคองตัวเองเดินไป เกาะฝานั่งไปเรื่อย ๆ เลือดก็ไหลออกมาเรื่อยเช่นกัน จนเปื้อนออกมาเลอะที่หน้าขา และไหลหยดลงพื้นเป็นระยะ เป็นแถวเหมือนถูกจัดเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบเลยทีเดียว ฉันเริ่มตกใจ และกลัวมาก ใจเต้นระรัวเหมือนจิ้งหะกอลง ณ ขณะนั้นฉันแทบจะร้องไห้ แต่ในใจก็ปลอบตัวเองว่า “คงไม่เป็นอะไรมากหรอกมั้ง คงเลือดออกเหมือนครั้งก่อนๆ”

ฉันไปถึงห้องน้ำ ฉันเลือกเข้าห้องแรกเพราะไม่สามารถเดินต่อไปได้ เพราะเลือดไหลพรดออกมา ยิ่งกับเทน้ำออกจากแก้ว ฉันรู้สึกหน้ามืดเล็กน้อยและรีบนั่งลง จะร้องเรียกใครก็ได้ เลือดค่อยๆ ไหลไปตามพื้น โผล่พ้นประตูห้องน้ำจนมีพี่สาวคนหนึ่งทำงานอยู่ใกล้กัน มาเห็นเหตุการณ์

เลือดใครเนีย เอ้า “น้องแพรวๆ เป็นอะไรรีป่าว” เสียงพี่สาวคนนั้นร้องเรียกฉันด้วยความตกใจ เสียงที่ดังและเปี่ยมล้นไปด้วยความเป็นห่วง ฉันพยายามหายใจเข้าออกอย่างลึกๆ และรวบรวมพลังที่มีอยู่ ณ ตอนนั้น ค่อยๆ ลุก แต่ยังไม่

พยายามลุกเลือกก็ยิ่งโหล จนต้องนั่งลง ฉันมองเห็นพี่ๆน้องๆยืนมองฉันด้วยความตกใจ จำได้ว่ามีเตียงรถเข็นจอดรอหน้าประตูห้องน้ำ และได้ยินเสียงอาจารย์แพทย์ท่านหนึ่งที่วิ่งมาช่วยเหลือบอกว่า “เดินหนีบๆนะแพร” และประคองฉันขึ้นนอนบนเตียงรถเข็น สุดท้ายฉันถูกนำส่งห้องคลอดอย่างรวดเร็ว โดยทีมเคลื่อนย้ายคือ หัวหน้าห้องคลอดและพยาบาล รวมทั้งเวรเปล วิ่งมารับฉันถึงที่ห้องน้ำในที่ทำงาน ในระหว่างทาง ที่เจ้าหน้าที่เวรเปลเข็นฉันมาส่งห้องคลอดอย่างรวดเร็ว มีรอยเลือดสีแดงสด หยดไหลลงพื้นตลอดทาง ในใจพยาบาลที่วิ่งตามกันมาก็คงตื่นเต้นไม่แพ้กันเลย พลางโทรติดต่อประสานงานกับห้องคลอดตลอดเวลา ด้วยเสียงสั่นเครือและกระหืดกระหอบ

ในขณะนั้นฉันพอจะรู้สึกตัวอยู่บ้าง ถามตอบได้บ้างแต่ไม่ทั้งหมด เพราะอยู่ในภาวะตกใจอย่างสุดขีด ที่เห็นเลือดของตัวเองออกมาขนาดนั้น และร่วมกับมีภาวะเสียเลือดอย่างเฉียบพลัน ฉันได้ยินทุกอย่างแต่ตอบสนองอะไรไม่ค่อยได้ เสียงพยาบาลพูดพร้อม ๆ กัน หลายคน “คุณแม่คะ ขอตัดเส้นนะคะ เส้นเป็นเลือดเยอะมากเลยคะ เสียงที่ 1 “คุณแม่คะให้น้ำกลืนนะคะ กำมือแน่นๆนะคะ” เสียงที่ 2 และอีกหลายๆเสียงที่พูดพร้อมกัน ฉันรับรู้ทุกอย่าง ถึงตาของฉันแทบจะลืมไม่ได้แต่หูของฉันยังได้ยินทุกเสียง ฉันรู้ว่าเหตุการณ์มันชุลมุนมาก

เสื้อผ้าของฉันถูกรีบตัดออก และเริ่มเตรียมตัวเพื่อการผ่าตัดคลอดฉุกเฉิน ฉันได้ยินเสียงคนหลายๆคนพูดทำอะไรในเวลาเดียวกัน เสียงอีกกระตักคึกโครมมาก ในที่สุดเสียงก็เงียบลง เงียบสนิท เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะอะไรนะหรือ เพราะฉันถูกดมยาสลบไปแล้ว

อื๊วๆ เสียงเด็กชายตัวน้อย ๆ ร้องขึ้น ภายในไม่กี่นาทีที่ฉันหลับไป พยาบาลคนหนึ่งเล่าให้ฟังหลังจากฉันตื่นขึ้นมาจากการดมยาสลบ และยังเล่าให้ฟังอีกว่า หลังจากที่ฉันหลับไปแล้ว ทีมแพทย์ทีมพยาบาลและผู้ช่วยพยาบาลทำงานกันอย่างโกลาหล เตรียมของและอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อผ่าตัดด่วน อย่างที่ไม่เคยด่วนเท่านี้มาก่อนในห้องคลอด โรงพยาบาลรามาริบัติจักรีนฤพดินทร์ ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากและต้องเร่งเพื่อให้ใช้เวลาน้อยที่สุดในการช่วยชีวิตฉันและลูก

หลังจากที่ผ่าตัดเสร็จเรียบร้อยฉันมีภาวะตกเลือดที่ต้องสังเกตอาการต่อ และต้องเจาะเลือดตรวจซ้ำ เมื่อฉันตื่นขึ้นมาฉันรู้สึกเจ็บระบมที่ท้อง ฉันมองไปเห็นผ้าปิดแผลสีขาวอยู่ที่หน้าท้องของฉัน ฉันรู้สึกเหนื่อยและเพลียมาก แต่ฉันก็ยิ้มออกได้อีกครั้งเมื่อเห็นใบหน้าเล็ก ๆ ของลูกชายตัวน้อย ที่พยาบาลพามาพบหน้าฉันเป็นครั้งแรกหลังจากเขาลืมตาดูโลกออกมา ฉันน้ำตาซึมและรู้สึกว่า ฉันโชคดีมาก ๆ ที่ได้รับการดูแลและช่วยเหลืออย่างเต็มที่ จากทีมบุคลากรทางการแพทย์ของโรงพยาบาลรามาริบัติจักรีนฤพดินทร์ จากเหตุการณ์ครั้งนั้น คำว่าขอบคุณมันยังน้อยไปสำหรับความทุ่มเทที่ทุกคนตั้งใจช่วยชีวิตฉันและลูกให้พ้นจากวิกฤตที่อันตรายที่สุดในชีวิตคนท้องคนหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามฉันก็ยังขอบคุณซ้ำ ๆ หลายครั้ง และไม่เคยลืมว่า ห้องคลอด โรงพยาบาลรามาริบัติจักรีนฤพดินทร์บริการผู้ป่วยด้วยใจที่เมตตา และมีมาตรฐานการบริการที่ดีมาก ฉันรู้สึกโชคดีมาก ๆ ที่ได้คลอดที่นี่ และฉันคงจะบอกทุกคนที่มาปรึกษาฉันเรื่องการฝากครรภ์ ว่าที่นี่ดีอย่างไร และที่ลืมไม่ได้เลยคือ ฉันจะบอกลูกของฉันว่า “เรารอดตายได้เพราะใคร” #น้อง3D

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน)...นางสาว รัชนา อมมาลาต
ลงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย)...อัครวิทย์ ถิ่นทอง
สังกัด...งานการเงิน โรงพยาบาล เอ: ขาประสาณ
วัน / เดือน / ปี